

Kirkens organisation og enhed

Ugens vers

”Sådan skal det ikke være blandt jer. Men den, der vil være stor blandt jer, skal være jeres tjener, og den, der vil være den første blandt jer, skal være jeres træ! (Matt 20,26-27).

Introduktion

Som syvendedags adventister er vi protestantiske kristne, der tror på frelse ved tro alene på det, Jesus har gjort for menneskeheden. Vi har ikke brug for en kirke eller en kirkes hierarki for at modtage fordelene af, hvad Kristus har gjort for os. Det, vi får fra Kristus, kan vi få direkte fra ham, som er vores stedfortræder på korset og vores mellemmand og ypperstepræst i den himmelske helligdom.

Kirken er skabt af Gud, og Gud gav den til os, ikke som et middel til frelse, men som redskab, hvormed vi kan udtrykke og tilkendegive den frelse for verden. Kirken er en organisation, som Jesus skabte for evangeliets udbredelse i verden. Organisation er vigtigt, så længe den styrker og muliggør kirkens mission. Uden organisation i kirken kunne Jesu budskab om frelse ikke lige så effektivt blive kommunikeret til andre. Det er også vigtigt med ledere i kirken; for de fremmer enhed og demonstrerer Jesu eksempel.

I denne uge skal vi studere, hvorfor organisation i kirken er afgørende for mission, og hvordan det kan fremme enhed i kirken.

Ugens tekster

- Ef 5,23-27
- Matt 20,25-28;
- Tit 1,9
- Matt 16,19
- Gal 6,1-2
- Matt 28,18-20

Kristus, menighedens hoved

Som vi allerede har set i et tidligere afsnit, beskrives kirken gennem metaforen legeme i Det Nye Testamente. Kirken er Kristi legeme. Dette billede henviser til flere sider ved kirken og forholdet mellem Kristus og hans folk. Som Kristi legeme er kirkens eksistens totalt afhængig af ham. Han er hovedet (Kol 1,18; Ef 1,22) og kilden til kirkens liv. Uden ham ville der ikke være nogen kirke.

Kirken får også sin identitet fra Kristus; for han er dens kilde og grundvold og ophavsmanden for dens tro og lære. Men kirken er mere end det, selv om det er yderst vigtigt for dens identitet. Det er Kristus og hans ord, som det åbenbares i Skriften, der afgør, hvad kirken er. Kirken får derfor sin identitet og betydning fra Kristus.

Ef 5,23-27

I bruger Paulus forholdet mellem Kristus og hans kirke til at illustrere, hvordan forholdet mellem mand og hustru bør være. Hvad er de vigtigste egenskaber i forholdet mellem Kristus og hans kirke?

Selv om vi måske stiller os tøvende over for tanken om at underordne sig på grund af den måde, ledere i mange hundrede år har misbrugt dette begreb, skal kirken ikke desto mindre underordne sig under sit hoved, Kristus, og er underlagt hans autoritet. Vores anerkendelse af Kristus som kirkens hoved hjælper os til at huske, hvem vores afgørende loyalitet tilhører, Herren Jesus selv og ingen anden. Kirken skal organiseres; men dens organisation skal altid underordne sig under Jesu autoritet; for han er kirkens egentlige leder.

"Kirken er bygget på Kristus som dens grundvold; den skal adlyde Kristus som sit overhoved. Den skal ikke være afhængig af mennesker og heller ikke lade sig beherske af mennesker. Mange hævder, at en stilling inden for kirken giver dem myndighed til at diktere, hvad andre skal tro, og hvad de skal gøre. Gud bifalder ikke denne påstand. Frelseren siger: "I er alle brødre." Alle er udsatte for fristelser, og alle er tilbøjelige til at fare vild. Vi kan ikke sætte vores lid til noget dødeligt menneske for vejledning. Troens klippe er Kristi levende nærværelse i menigheden. Dette kan den svageste sætte sin lid til, og de, som mener om sig selv, at de er de stærkeste, vil vise sig at være de svageste, hvis ikke de lader Kristus virke i sig." (Ellen White, *Jesu liv*, s. 299).

Til at tænke over

Hvordan kan vi lære at sætte vores lid til Kristus og ikke til noget "dødeligt menneske", som vi har så let ved at gøre?

Ledere er tjenere

Under sit arbejde med sine disciple oplevede Jesus gentagne gange øjeblikke, hvor han sikkert har følt sig opgivende på grund af det ønske om magt, som de lod til at have. Apostlene var tilsyneladende ivrige efter at blive mægtige ledere i Jesu rige (Mark 9,33-34; Luk 9,46). Selv mens disciplene spiste det sidste påskemåltid sammen med Jesus, var disse ønsker om herredømme og overlegenhed tydelige iblandt dem (Luk 22,24).

Matt 20,25-28

Hvilket princip for lederskab kan vi lære fra Jesu ord? Hvordan kan vi omsætte dette princip i vores egne liv, ikke mindst i vores menigheder?

"I dette kortfattede afsnit præsenterer Jesus os for to ledelsesmodeller. Den første er den romerske opfattelse af autoritet. I den model står eliten over de andre på rangstigen. De har magt til at træffe beslutninger og forventer underkastelse fra dem, der står under dem. Jesus afviste tydeligt denne ledelsesmodel, da han sagde: "Sådan skal det ikke være blandt jer." I stedet gav han disciplene en fantastisk ny ledelsesmodel, en gennemgribende afvisning eller ombytning af den hierarkiske model, som de var vant til." (Darius Jan-kiewicz, "Serving Like Jesus: Authority in God's Church", *Adventist Review*, March 13, 2014, s. 18).

Det ledelsesprincip, som Jesus præsenterer i denne beretning, er baseret på to nøgleord: tjener (diakonos) og træl (doulos). Selv om Jesus ikke ønskede at afskaffe enhver ledelsesstruktur, ønskede han at understrege, at kirkens ledere først af alt skal være Guds folks tjenere og slaver. Deres stillinger betyder ikke, at de skal udøve autoritet over mennesker eller øve kontrol over dem, heller ikke, at det skal give dem selv prestige og ry. "Kristus var ved at oprette et rige efter helt andre principper. Han kaldte ikke mennesker til myndighed, men til tjeneste, de stærke til at hjælpe de svage i deres skrøbelighed. Magt, position, evner og uddannelse gav indehaverne heraf større forpligtelse til at tjene deres medmennesker." (Ellen White, *Jesu liv*, s. 394).

Læs Joh 13,1-20. Hvilket eksempel på lederskab gav Jesus sine disciple? Hvad forsøger Jesus at lære os i denne tekst? Hvordan kan vi tilkendegive disse principper i vores omgang med andre, både i og uden for menigheden?

Til at tænke over

At bevare kirkens enhed

2 Tim 2,15
Tit 1,9

Hvilke vigtige opgaver er ifølge Paulus' råd til Timotheus og Titus en trofast menighedsleders ansvar?

Læg mærke til, hvor stor vægt Paulus lægger på at holde læren ren. Det er afgørende for enhed i kirken, især fordi man kan hævde, at vores lære mere end noget andet er det, der forener os. Som adventister, som mennesker med så forskellig kultur og baggrund, finder vi vores enhed i Kristus gennem vores forståelse af den sandhed, som Kristus har givet. Hvis vi bliver uklare med hensyn til vores lære, vil det kun føre til kaos og splittelse, især når vi nærmer os verdens ende.

"Jeg indskærper dig for Guds ansigt og for Kristus Jesus, der skal dømmes levende og døde, så sandt som han kommer synligt og opretter sit rige: Prædik ordet, stå frem i tide og utide, overbevis, irettesæt, forman, tålmodigt og med stadig undervisning! For der vil komme en tid, da folk ikke vil finde sig i den sunde lære, men skaffe sig lærere i massevis efter deres eget hoved, fordi det kilder deres ører. De vil vende det døve øre til sandheden og slå sig på myter" (2 Tim 4,1-4).

Paulus' inspirerede tanker fokuserer nu på Jesu genkomst og dommens dag. Apostlen bruger al sin gudgivne autoritet (se 1 Tim 1,1) for at give Timotheus dette vigtige råd. I forbindelse med de sidste tider, når det vrimler med falsk lære og umoral, skal Timotheus forkynde Guds Ord. Det er den tjeneste, han er blevet kaldet til.

I sin undervisningstjeneste skal Timotheus overbevise, irettesætte og formane. Disse udsagnsord mindede om den vejledning, som Skriften giver (2 Tim 3,16). Det er tydeligt, at Timotheus opgave består i at følge, undervise og anvende det, han finder i Skriften, og han skal gøre det med tålmodighed. Hårde og alvorlige irettesættelser bringer sjældent en synder til Kristus. Ved at følge det, Paulus skrev, ved at gøre det under Helligåndens ledelse og som en leder, der tjener, ville Timotheus blive en mægtig kraft til enhed i kirken.

Til at
tænke over

På hvilke praktiske måder kan vi hjælpe vores kirkes ledere til at bevare enhed i kirken? Hvordan kan vi sikre os, at vi selv altid er en forenende kraft og ikke det modsatte, også når der er uenighed?

Menighedsdisciplin

En af de væsentlige pointer med menighedsorganisation er at tage sig af menighedsdisciplin. Hvordan menighedsdisciplin er med til at bevare enhed i kirken er af og til et ømtåleligt emne, som meget let kan misforstås. Men ud fra et bibelsk synspunkt drejer menighedsdisciplin sig om to vigtige områder: at bevare lærens renhed og renhed i kirkens liv og praksis.

Som vi allerede har set, opretholder Det Nye Testamente vigtigheden af at bevare den bibelske læres renhed for at undgå frafald og falsk lære, især i de sidste tider. Det samme gælder for bevarelsen af kirkens anseelse i samfundet ved at tage forholdsregler mod, uærlighed og moralsk forfald. Af den grund omtales Skriften som "nyttigt til undervisning, til bevis, til vejledning og til opdragelse i retfærdighed" (2 Tim 3,16).

Matt 16,19;
18,15-20

Hvilke principper gav Jesus kirken med hensyn til disciplin og irttesættelse af dem, der begår fejl?

Bibelen støtter tanken om disciplin og om vores ansvarlighed over for hinanden i vores åndelige og moralske liv. Et af kirkens afgørende kendetegn er faktisk dens hellighed, eller adskillelse fra verden. Vi finder mange eksempler i Bibelen på vanskelige situationer, som krævede, at kirken skulle gribe ind mod umoralsk opførsel. Der må opretholdes en høj moralsk standard i kirken.

Matt 7,1-5
Gal 6,1-2

Hvilke principper lærer disse to bibeltekster os at følge, når vi skal behandle vanskelige spørgsmål inden for menigheden?

Vi kan ikke benægte Bibelens lære om behovet for menighedsdisciplin. Vi kan ikke være tro mod Ordet, hvis vi afviser denne lære. Men læg mærke til, hvor mange af disse råd der indeholder en forsonende del. Så meget som muligt bør menighedsdisciplin være forsonende. Vi må også huske, at vi er alle syndere, og at vi alle har brug for nåde. Så når vi anvender menighedsdisciplin, må vi gøre det i ydmyghed og med en klar opfattelse af, at vi selv kommer til kort.

Til at
tænke over

Hvordan kan vi i vores behandling af dem, der begår fejl, lære at handle med en forsonende i stedet for en straffende holdning?

Organisation for mission

Vi er som kirke blevet organiseret og forenet for at drive mission, til udadvendt forkyndelse. Vi er ikke kun en social klub af ligesindede mennesker, der kommer sammen og bekræfter hinanden i det, vi tror på, selv om det også er betydningsfuldt. Vi er her for at dele den sandhed med verden, som vi selv er kommet til at holde af.

Matt 28,18-20

I disse vers giver Jesus sine disciple de sidste instrukser til deres missionsopgave for verden. Find nøgleordene i Jesu befaling. Hvad betyder de ord for kirken i dag?

Jesu missionsbefaling til sine disciple indeholder fire udsagnsord: gå, gøre til disciple, døbe, lære. Ifølge græsk grammatik i disse vers, er hovedudsagnsordet at gøre til disciple. De tre andre udsagnsord angiver, hvordan det kan opnås. Folk gøres til disciple, når de troende går til alle folkeslag og forkynnder evangeliet, døber mennesker og lærer dem at holde alt det, Jesus sagde.

Når kirken svarer på den befaling, bliver Guds rige udvidet, og flere og flere mennesker fra alle folkeslag tilslutter sig dem, der tager imod Jesus som deres frelser. Deres lydighed mod Jesu befaling om at blive døbt og holde alt det, han lærte, skaber en ny verdensomspændende familie. De nye disciple forsikres også om, at Jesus vil være med dem alle dage, mens de selv gør andre til disciple. Jesu nærværelse er et løfte om Guds nærværelse. Matthæusevangeliet begynder med meddelelsen om, at Jesu fødsel handler om "Gud med os" (Matt 1,23), og ender med løftet om, at Jesus bliver ved med at være med os helt til, han kommer igen.

"Kristus sagde ikke til sine disciple, at deres arbejde skulle blive let ... Han forsikrede dem om, at han ville være med dem; og hvis de gik fremad i tro, ville de bevæge sig beskyttet under den Almægtiges skjold. Han befalede dem at være modige og stærke; for en person større end engle – himlens hærfører - ville gå med dem. Han sørgede for alt til gennemførelsen af deres arbejde og påtog sig ansvaret for dets fremgang. Så længe de adlød hans ord og arbejdede sammen med ham, kunne det ikke slå fejl." (Ellen White, *The Acts of the Apostles*, s. 29).

Til at
tænke over

Tænk over betydningen af Jesu løfte om at være med sit folk, indtil han kommer igen. Hvilken indflydelse bør virkeligheden af dette løfte have på os, mens vi bestræber os på at udføre Jesu befaling?

Til videre studium

Læs Ellen White, *Testimonies to Ministers and Gospel Workers*, "Individual Responsibility and Christian Unity" [Individuelt ansvar og kristen enhed], s. 485-505; *Gospel Workers*, "Unity in Diversity" [Enhed i forskellighed], s. 483-485, og "Church Discipline" [Menighedsdisciplin], s. 498-503 samt artiklerne i *The Ellen G. White Encyclopedia* "Church" [Menighed], s. 707-710 og "Church Organization" [Kirkens organisation], s. 712-714.

"Principper til godt lederskab gælder i alle samfund, kirken indbefattet. Men kirkens leder må være mere end en sådan leder. Han må også være en tjener. Der er en tydelig modsigelse mellem at være en leder og en tjener. Hvordan kan man lede og tjene på samme tid? Har lederen ikke en ærefuld stilling? Befaler han ikke og forventer, at andre skal adlyde ham? Hvordan kan han da indehave den lavere position som tjener og modtage ordrer og udføre dem?"

For at løse det paradoks må vi se på Jesus. Han repræsenterede i særdeleshed det princip, at en leder er tjener. Hele hans liv var et liv i tjeneste. Samtidig var han den største leder, verden nogen sinde har set." (G. Arthur Keough, *Our Church Today: What It Is and Can Be* (Washington, D.C., and Nashville: Review and Herald, 1980), s. 106).

Spørgsmål
til drøftelse

- 1. Tænk nøjere over tanken om en leder, der tjener. Kan vi finde eksempler på det fra den sekulære verden?**
- 2. Læs Matt 20,25-28 igen. Hvad er Guds opfattelse af ordet "stor" (Matt 20,26) i modsætning til verdens opfattelse?**
- 3. Hvis en af menighedsledernes opgaver er at bevare enhed, hvad bør vi gøre, når menighedsledere svigter, når deres menneskelighed forhindrer dem i at være fuldkomne eksempler?**
- 4. Hvorfor er det så vigtigt, at vi altid udøver menighedsdisciplin med en kærlig holdning over for den, der har fejlet? Hvorfor bør Matt 7,12 altid være først i vores tanker under den proces?**

Resume

God menighedsorganisation er vigtig for kirkens mission og for enhed blandt de troende. Kristus er kirkens hoved, og kirkens ledere skal følge hans eksempel, når de leder Guds folk. Enhed bevares ved trofast undervisning i Guds Ord og ved at leve i lydighed mod det.

Aktiviteter og dialog

Guds Ord

- Prøv at drøfte, hvilke bibeltekster I vil støtte jer til, hvis I ud fra Bibelen skal fortælle om Guds hensigt med sin kirke. Hvilke er de vigtigste? Hvorfor mener du/I det?
 - Hvad fortæller disse tekster os om menighedens opgave?
- Læs sammen Matt 23,8-12
 - Hvorfor taler Jesus så stærkt imod disse titler?

Uddybende spørgsmål

- Når du tænker over de bibelske tekster om kirkens opgave, hvordan vil du så vurdere de kirkelige aktiviteter i din lokale menighed?
 - Hvorfor og hvordan tilbyder vi?
 - Hvor meget siger Bibelen om gudstjenesteformen?
 - Hvordan driver vi udadvendt mission?
 - Er Det Nye Testamente vældig konkret mht. hvordan vi kan/skal gøre det?
 - Hvordan trives fællesskabet?
 - Fx når det gælder bøn og forbøn
 - Omsorg, venskaber
- Hvorfor tror du, at mennesker ønsker at blive ledere?
 - Er det forkert at have lederambitioner?
 - Hvad bør være vores hovedmotiver?
 - Hvilke motiver bør vi vogte os for?

Til eftertanke

Hvorfor tror du, at Ellen White gav så stærkt udtryk for sit syn på lederskab som i disse udtalelser:

- "Gud har aldrig så meget som antydnet i sit ord, at han har udpeget et menneske til at være kirkens hoved." (*Mod en bedre fremtid*, s. 43).
- "Kristus, ikke præsten, er menighedens hoved." (*The Signs of the Times*, 27. januar, 1890).
- "Kristus er kirkens eneste hoved." (*Manuscript Releases*, bind 21, side 274).

Baggrund

- To af hovedhensigterne med kirken var afgørende for den kristne kirkes forståelse af treenhedslæren, hvor man udtrykker, at der er mere end én person i den ene Gud.

Mødet med
dagligdagen

- I kirken samles mennesker til tilbedelse. Da de første kristne med Skriften i hånden tilbad Jesus, fulgte spørgsmålet naturligt om, hvem Jesus er. Kan man tilbede en person, som ikke er Gud? Svaret er naturligvis "nej"!
 - Men kirken går også ud til verden med evangeliet. I mødet med den græsk-romerske, hedenske kultur måtte man derfor forklare, hvad man mente med "Gud", når man tilbad Jesus som sådan. Her tyede man til Skriftens definition. Hedningerne mente nemlig, at der var mange guder, at Jesus derfor kunne være skabt af eller underlagt en større Gud. Det måtte kirken naturligvis sige nej til. Det er ikke sådan, Bibelen beskriver Gud.
- Udviklingen inden for de sidste 60-70 år har ført med sig, at formel disciplin og tugt i menigheden udøves langt mindre, end det engang var tilfældet.
 - Hvor nogle kan påpege, at dette er udtryk for en slaphed omkring fx moralske principper – og det er der givetvis en sandhed i – vil andre fremhæve nogle af problemerne bag en overdreven streng disciplin:
 - De praktiske vanskeligheder ved at være konsekvent og behandle alle på samme måde
 - Vanskeligheden ved at udføre disciplin efter almindeligt gældende retsprincipper, såsom
 - Uskyldig indtil andet er bevist
 - Domfældelse kræver uvildige vidner, hvis der ikke er en bekendelse af skyld
 - Usikkerheden om, hvem der bærer egentlig skyld, og hvorvidt vi evner at dømme derom
 - Alt for ofte har vi oplevet, at et ønske om streng disciplin skyldes vrede, hykleri eller andre motiver, som ikke bør motivere vore handlinger
 - I menighedssammenhæng bør vi først af alt nære et ønske om at redde syndere. Det kan indebære overbærenhed, men vil altid også betyde, at vi må fremholde både loven og evangeliet. Vi bør ikke være tavse, hvis mennesker følger en kurs, som efter Guds Ord vil føre til fortabelse. Og selv om vi måske ikke som menighed i praksis kan gennemføre nogen disciplinær handling, bør vi alle som mennesker huske, at vi må leve med vores samvittighed over for Guds domstol.

